

In memoriam

Filip Ćurić – život kao račun bez greške i ostatka

(30. IV. 1935. – 20. II. 2022.)

Hrvatski matematičar i metodičar nastave matematike, Filip Ćurić, rođen je u selu Korita kraj Tomislavgrada. Gimnaziju je završio u Koprivnici, a studij matematike na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu 1959., gdje je kasnije završio i poslijediplomsku specijalizaciju nastave matematike.

Po svršetku studija zaposlio se u zagrebačkoj Geofizici, prvoj tvrtki za primijenjenu geofiziku na prostorima jugoistočne Europe. U to je vrijeme počesto radio na terenu, a zgrade iz toga razdoblja znao je prepričavati svojim studentima. Profesorom Učiteljske škole, a zatim Pedagoške akademije u Petrinji postaje 1962. Godine 1981. petrinjska se akademija integrira sa zagrebačkom i čakovečkom, a priključuje im se i studij pedagogije sa Filozofskog fakulteta i tako nastaje ustanova Pedagojske znanosti FF, na kojoj Filip Ćurić predaje matematiku i metodiku nastave matematike. Većinu svoga plodnog nastavnoga rada proveo je na petrinjskom učiteljskom studiju, a zadnje godine, pred mirovinu, predavao je u Zagrebu.

Samostalno i u suradnji s drugim autorima izradio je priručnike za nastavnike, udžbenike i zbirke zadataka za prvih pet razreda osnovne škole, koji su doživjeli niz izdanja i bili izvrsno prihvaćeni u našoj javnosti, a neki su prevedeni na talijanski, češki i mađarski. Godine 1972., zajedno s još jednim petrinjskim matematičarom, Stjepanom Mintakovićem, objavio je udžbenik *Osnove matematike sa zbirkom zadataka*, koji je doživio šest izdanja i gotovo tri desetljeća bio temeljni udžbenik matematike na učiteljskom studiju, a istodobno i pouzdan matematički priručnik za učitelje u nastavi. Šteta je što svoja skripta iz metodike nastave matematike nije objavio kao poseban udžbenik. Možda je razlog tomu perfekcionistička priroda njihova autora.

U kolektivnom sjećanju svojih nekadašnjih studenata, suradnika i kolega bit će upamćen po svojoj, uvijek uspravnoj, markantnoj i elegantnoj pojavi, ali i kao osoba koja je u svojoj moralnoj i etičkoj dimenziji bila i uspravna i markantna. Slobodno bismo mogli reći kako su Filipa Čurića krasile *rimске врline* – o svakoj se temi izražavao bez suvišnih riječi i razvodnjavanja sadržaja, a svoje je stavove potkrjepljivao utemeljenim tvrdnjama, kao da je riječ o iznošenju znanstvenoga rada. Bio je izniman

sugovornik s kojim su razgovori bili inspirativni. Nikada nije prekidao sugovornika, a svoja je gledišta iznosio izravno i otvoreno.

U svom metodičkom radu dosljedno je promicao hrvatsko znanstveno nazivlje, ponekad i bez uspjeha. Primjerice, zalagao se za uporabu termina *ploština*, te pisanje zarezna kao decimalnoga znaka.

U Petrinji, gradu velike obrazovne tradicije, posebno kad je riječ o učiteljskom studiju, Filip Ćurić uživao je ugled jednoga od najcjenjenijih profesora, kako na samoj učiteljskoj ustanovi, tako i izvan nje.

Kad bi se osobnost i rad Filip Ćurića morale oslikati jednom jedinom rečenicom, što je uvijek nezahvalno, vjerojatno bi najbolje poslužio izričaj našega književnog nobelovca – bio je to život kao *račun bez greške i ostatka*.

IVICA VUKOVIĆ